

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Av. del Baró de Càrcer, 37, 1r, 1a. 46001-València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 534 569.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.

Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Almudaina, 8 entresòl-dreta.
07001-Palma de Mallorca.

Telèfon i Fax: 971 720 763.

Adreça Internet:

http://www.eltemps.net

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Coordinació: Jaume Monzó.

Cap de redacció: Enric Rimbau

Redacció de València: Núria Cadenas, Víctor Maceda,

Jesús Prats (*fotografia*) i Rosa Serrano (*documentació*).

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera, Lluís Borada, Xevi Camprubi, Àlex Milian i Gemma Morales (*secretària de redacció*).

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Josep Agustí i Laia Carreras (*correcció lingüística*), Miquel Benítez (*escàner i portada*), Vanessa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc-Marc Álvaro, Sebastià Alzamora, Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala, Toni Canyís, Salvador Cardús, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador Cot, Martí Domínguez, Xavier Duran, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Josep Fontana, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S. Jardí, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Joan Marí, Pere Marí, Ricard Mas, Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, J. J. Pérez Benlloch, Marta Pessarrodona, Pilar Rahola, Josep Ramoneda, Ferran Sàez Mateu, Joan de Sagarra, Sebastià Serrano, Mònica Terribas, Josep Maria Terricabras, Ramon Tremosa, Eva Vila, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Ferran Casas (*Madrid*), Macià Claramunt (*Castelló*), Míriam Díez (*Roma*), Joan Lluís Ferrer (*Èvissa*), Carla Fibla (*Rabat*), Sebastià Girard (*Catalunya Nord*), Victòria Jiménez (*Londres*), Josep Bagur (*Menorca*), Octavi Martí (*París*), Rosanna Melià (*Terrus de l'Ebre*), Anna Sàez (*Leida*), A. V. Santamaria (*Alicant*), Marc Segales (*Andorra*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés, Albert Balanzà, Oriol Bobigas, Miquel Calvet, Violeta Camarasa, Laia Campos, Alexandre Carbó, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent, Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia Esbert, Joan Esculies, Enric Faura, Laia Fernández, Anna Ferrer, Jordi Finestres, David Garrido, Roser Gasol, Jordi Giménez, Salva Giménez, Pere Gimferrer, Paco Gisbert, Dani Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Jordi Llaonart (*Kuwait*), Maite Insa, Josep Enric Llebot, Joan M. Oleaque, Pelai Pagés, Aida Palau, Montse Palau, Toni Payà, Juli Peretó, Carles Pont, Paula Reig, Marià Sánchez, Lali Sandiumenge (*el Caire*), Jordi Sebastià, Màrius Serra, Cristina Simon, Violeta Tena, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Sergi Vicente (*Pequín*).

Traductors: David Egea (*alemany*), Yolanda Girao (*italià*), Maite Insa (*anglès i francès*).

Col·laboradors gràfics: Agencia Efe, Tina Bagué, Joan Celià, Fer, Rafa Gil, José Luis Iniesta, Vicente A. Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala, Jordi Play.

Disseny: Vanessa Prieto.

Disseny capçalera: Enric Satué

Foto portada: Efe.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido, Josep Soler (Barcelona). Tel.: 932 384 262. Margalida Mateu (Palma). Tel.: 971 720 763

Subscripcions: Quica Sena.

Administració: Susanna Alacreu, Assumpció Palau i Pilar Martí

Fotomecànica i impressió: Signo Gràfico S.L.

Alboraia (L'Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Preu a la Catalunya Nord: 3,04 euros.

(S'hi inclouen les despeses de transport)

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotoquímic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

Llibertat per a la premsa

La crisi de les caricatures ha provocat un enfrontament obert entre dos sistemes de creences que tenen difícil conciliació. D'una banda, l'opinió pública musulmana considera irrenunciable que els dogmes religiosos que li són propis siguin escrupolosament respectats, fins i tot fora de l'àmbit ideològic/geogràfic que li correspon. De l'altra, les societats occidentals tenen com a sagrat un principi essencial: la llibertat de premsa. En aquest sentit, totes dues opinions públiques consideren intolerable que des de l'altre cantó es posen límits als seus principis, i al que és —d'una manera o altra— intocable.

Això fa que una sola espurna que salte a Dinamarca tinga capacitat d'incendiar dos mons sencers. En els últims dies s'ha aixecat un mur d'incomprensió en què les barreres ideològiques són poc menys que insalvables. L'opinió pública occidental no pot entendre que l'Islam pretenga retallar la llibertat d'expressió d'uns artistes ni el dret d'un mitjà de comunicació a difondre'n el resultat. I, en paral·lel, l'opinió pública dels països musulmans no arriba a concebre que la sàtira religiosa siga perfectament acceptable des de mentalitats no pas cristianes, sinó fortament secularitzades. L'error de percepció és tan greu que el principal argument del cantó musulmà és que no es farien caricatures, per exemple, de Jesucrist fornicant. Un fet que, simplement, deixaria indiferent la major part de la població occidental, i encara més la societat danesa. La simple exposició d'aquest argument reflecteix la incapacitat de diagnosticar correctament quins són els circuits pels quals es mouen les percepcions de les opinions públiques dels països occidentals. De la mateixa manera, Occident ha rebut amb absoluta perplexitat una reacció del món islàmic que, aparentment, era del tot previsible. I més encara en un context de relacions trencades en molts aspectes des de la crisi dels atemptats de l'11-S i les conseqüències en forma d'intervencions militars a l'Afganistan i l'Iraq.

Siga com siga, no es pot establir cap mena d'equivalència entre un sistema de creences i l'altre. Per més que s'haja sacralitzat la llibertat d'expressió als països occidentals, és clar que no forma part d'un dogma, sinó d'un dret cívic consubstancial i indestriable de la democràcia. Per tant, no és acceptable cap mena de concessió que rebaixe el seu exercici. Les societats musulmanes no poden exigir que els seus principis d'interpretació de l'Islam afecten altres àmbits. La religió forma part de l'esfera privada de les persones, i no pas dels codis penals. Així ho pensem des d'Occident, i així se'ns ha de respectar.

Als nostres lectors

En aquest número d'EL TEMPS voldria cridar l'atenció sobre un petit detall. El trobareu a la pàgina 69, al final de l'entrevista que Gemma Aguilera ha fet a Xavier Nadal, president de PimeCava, la nova patronal del sector. Nadal posa un exemple que, crec, sintetitza algunes de les reaccions que han fet d'aquests Països una realitat potent, però espantadissa. El senyor Nadal —un cavista de prestigi— considera que no es pot enviar una caixa de cava a un amic de Madrid si les ampolles són etiquetades en català. I així, en quatre ratlles, es resumeix el problema. En dues direccions: quina mena d'"amics" tenim tots plegats a Madrid, i quina mena de societat som que necessita amagar la pròpia identitat. Algú compraria *champagne* en castellà?

Salvador Cot